

DECYZJA KOMISJI**z dnia 30 czerwca 2004 r.****w sprawie programu pomocy prowadzonego przez Szwecję w zakresie zwolnienia z podatku energetycznego w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 30 czerwca 2004 r.**

(notyfikowana jako dokument nr C(2004) 2210)

(Jedynie tekst w języku szwedzkim jest autentyczny)

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2005/468/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, a w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

uwzględniając Porozumienie o Europejskim Obszarze Gospodarczym, w szczególności jego art. 62 ust. 1 lit. a),

po wezwaniu zainteresowanych stron do zgłoszenia uwag zgodnie z pierwszym akapitem art. 88 ust. 2 Traktatu⁽¹⁾ i uwzględniając ich uwagi,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Komisja poinformowała Szwecję pismem z dnia 11 czerwca 2003 r. o decyzji o wszczęciu procedury określonej w art. 88 ust. 2 Traktatu, dotyczącej zwolnienia z podatku energetycznego od energii elektrycznej, dla przemysłu produkcyjnego.
- (2) W piśmie z dnia 9 lipca 2003 r., które zostało zarejestrowane przez Komisję w tym samym dniu (A/34842), Szwecja przedstawiła swoje uwagi na temat wszczęcia postępowania.
- (3) Decyzja Komisji o wszczęciu procedury została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* z dnia 9 sierpnia 2003 r.⁽²⁾ Komisja wezwała zainteresowane strony do przedstawienia uwag na temat przedmiotowej pomocy państwa.
- (4) Komisja otrzymała uwagi przedstawione przez Stowarzyszenie szwedzkich przedsiębiorstw (*Svenskt näringsliv*) w dniu 29 września 2003 r.

- (5) Uwagi przedstawione przez *Svenskt näringsliv* wpłynęły w ustalonym terminie⁽³⁾ i zostały przekazane przez Komisję rządowi szwedzkiemu, któremu umożliwiono ich skomentowanie. Szwecja nie przekazała żadnych uwag.

II. BLIŻSZY OPIS PROGRAMU POMOCY

- (6) Ustawę o podatku energetycznym wprowadzono w Szwecji w 1957 r. Zgodnie z ustawą, podatek energetyczny należy pobierać od paliw kopalnych i energii elektrycznej. Podatek ma pozytywny wpływ na środowisko, w odniesieniu do oszczędności energii i efektywności energetycznej.
- (7) Podatek od energii elektrycznej jest należny w pełnej wysokości od gospodarstw domowych i firm usługowych oraz zakładów produkcyjnych w przypadku energii elektrycznej wykorzystywanej do celów ogrzewania, które nie stanowi części procesu produkcyjnego.
- (8) Na podstawie rozdziału 11 art. 3 ustawy o podatku energetycznym zwalnia się całkowicie z podatku energetycznego⁽⁴⁾ przedsiębiorstwa zużywające energię elektryczną w trakcie procesów produkcyjnych w przemyśle (NACE Rev. 1 działy C i D). Zwolnienie z podatku zostało wprowadzone w obecnej formie w dniu 1 stycznia 1993 r., tzn. przed przystąpieniem Szwecji do EOG i UE. Od tego czasu nie zostało zmienione.
- (9) W przypadku energii elektrycznej, w badanym okresie stawka podatkowa kształtowała się w granicach 0,198–0,241 koron szwedzkich za kWh.

⁽³⁾ Zgodnie z rozporządzeniem Rady (EWG, Euratom) nr 1182/71 z dnia 3 czerwca 1971 r. określającego zasady mające zastosowanie do okresów, dat, terminów (Dz.U. L 124 z 8.6.1971, str. 1), w szczególności jego art. 3, termin przekazania uwag upłynął w dniu 10 września 2003 r. W piśmie z dnia 15 sierpnia 2003 r. *Svenskt näringsliv* wносиła o przedłużeniu terminu do dnia 30 września 2003 r., co zostało zatwierdzone przez Komisję pismem z dnia 9 września 2003 r.

⁽⁴⁾ Zwolnienie odnosi się również do przedsiębiorstw zajmujących się ciepłarniami. Komisja podejmuje osobną decyzję odnośnie do zwolnień dla takich przedsiębiorstw.

⁽¹⁾ Dz.U. C 189 z 9.8.2003, str. 6.

⁽²⁾ Patrz: przypis 1.

- (10) Władze szwedzkie szacują, że całkowite obniżenie podatków prowadzi do utraty wpływów podatkowych o około 11 000 milionów koron szwedzkich (około 1 190 milionów euro) rocznie.
- (11) Komisja wszczęła procedurę ze względu na wątpliwości dotyczące rodzaju środka jako pomocy państwa i zgodności ewentualnego subsydium ze wspólnym rynkiem. Komisja uznała, że program zwolnienia podatkowego stanowił pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE. Komisja zakwestionowała rzekomą zgodność środka z wytycznymi wspólnotowymi dotyczącymi pomocy państwa na rzecz ochrony środowiska ⁽⁵⁾ (zwanymi dalej „wytycznymi”).

III. UWAGI PRZEDSTAWIONE PRZEZ ZAINTERESOWANE STRONY

Uwagi przedstawione przez Svenskt näringsliv

- (12) *Svenskt näringsliv* uważa, że podatki od energii elektrycznej i emisji dwutlenku węgla powinny być traktowane jako dwa składniki tego samego systemu opodatkowania energii. Jest to spowodowane bliskim związkiem między tymi dwoma podatkami: po to, aby nie tworzyć zbyt dużego popytu na energię elektryczną, podwyżkę podatku od emisji dwutlenku węgla musi równoważyć odpowiedni wzrost podatku od energii elektrycznej.
- (13) W okresie 1993–2004 podatek energetyczny wzrósł o około 27 000 milionów koron szwedzkich (około 3 000 milionów euro) ogółem. Wzrost ten nie byłby możliwy bez całkowitego zwolnienia sektora produkcyjnego z podatku energetycznego. Tym samym całkowite zwolnienie z podatków od energii elektrycznej nie prowadzi do utraty dochodów państwa tzn. środek nie jest finansowany z zasobów państwowych.
- (14) *Svenskt näringsliv* jest zdania, że zwolnienie szwedzkiego przemysłu produkcyjnego z podatków jest logiczne z punktu widzenia systemu, ponieważ przemysł ma wystarczające powody do oszczędzania energii elektrycznej, bo ma ona duży udział w kosztach tych przedsiębiorstw. Aby utrzymać siłę konkurencyjności – w czasie, gdy wzrasta łączny podatek od energii – przemysł musi być zwolniony z podatku od energii elektrycznej.
- (15) Ze względów podanych przez rząd szwedzki (patrz: motyw 21 niniejszej decyzji) *Svenskt näringsliv* uważa, że środki te ani nie zakłócają, ani nie grożą zakłóceniem konkurencji, jak również nie sprzyjają określonej gałęzi produkcji.
- (16) Z następujących względów *Svenskt näringsliv* zaprzecza, jakoby żądanie zwrotu mogło wystąpić w którymś z przedstawionych przypadków:
- (17) Po pierwsze, na podstawie art. 14 rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe przepisy stosowania art. 93 Traktatu WE ⁽⁶⁾, żądanie zwrotu może wystąpić jedynie w odniesieniu do pomocy przyznanej bezprawnie, która w art. 1 lit. f) tego samego rozporządzenia jest zdefiniowana jako: „nowa pomoc, wprowadzona w życie z naruszeniem art. 93 ust. 3 Traktatu”. Ponieważ Komisja w pkt 2.2. swojej decyzji o wszczęciu procedury wyjaśniającej doszła do wniosku, iż środek stanowi pomoc już istniejącą, nie może nastąpić żądanie zwrotu *ex tunc*.
- (18) Po drugie, żadne żądanie zwrotu nie może mieć miejsca ze względu na uzasadnione oczekiwania beneficjentów subsydium. Omawiana ustawa została przedłożona przez szwedzki rząd i przyjęta przez szwedzki parlament. Przedsiębiorstwa nie powinny być zmuszane do kwestionowania decyzji swojego własnego parlamentu. Obowiązuje to tym bardziej, ponieważ istnieją wcześniejsze decyzje Komisji ⁽⁷⁾, w których środki na rzecz sektora produkcyjnego zostały zatwierdzone jako środki publiczne. Następnie dyrektywa Rady 2003/96/WE z dnia 27 października 2003 r. w sprawie restrukturyzacji wspólnotowych przepisów ramowych dotyczących opodatkowania produktów energetycznych i energii elektrycznej ⁽⁸⁾ umożliwia utrzymanie zerowej stawki podatkowej na energię elektryczną dla dużych odbiorców energii od dnia 1 stycznia 2004 r. Przejorny przedsiębiorca miał prawo do uzasadnionych oczekiwań, że tego rodzaju stan obowiązywał również w okresie dwóch lat przed tą datą.
- (19) Po trzecie, żądanie zwrotu pozostawałoby w sprzeczności z zasadą proporcjonalności. Celem żądania zwrotu jest przywrócenie poprzedniego stanu, sprzed domniemanego zakłócenia konkurencji. Skoro *Svenskt näringsliv* nie uważa, aby środek zakłócał konkurencję lub groził zakłóceniem konkurencji, nie istnieje żadne uprawnione i publiczne interes uzasadniające żądanie zwrotu. Ponadto wiele zainteresowanych przedsiębiorstw miałyby trudności ze zwrotem pomocy, przy czym w przypadku niektórych firm nie można byłoby wykluczyć ryzyka bankructwa.
- (20) W końcu *Svenskt näringsliv* podziela pogląd rządu szwedzkiego (patrz: motyw 28 niniejszej decyzji), iż Komisja nie dopełniła swojego obowiązku określonego w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 37 z 3.2.2001, str. 3.

⁽⁶⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, str. 1. Rozporządzenie zmienione Aktem Przystąpienia z 2003 r.

⁽⁷⁾ Przykładowo, pomoc N 255/96 – Szwecja – „Rozporządzenie w sprawie podatku selektywnego od energii” (Dz.U. C 71 z 7.3.1997, str.10) i pomoc NN 72a/2000 – Szwecja – „Rozszerzenie systemu podatkowego dotyczącego dwutlenku węgla” (Dz.U. C 117 z 21.4.2001, str. 19).

⁽⁸⁾ Dz.U. L 283 z 31.10.2003, str. 51. Dyrektywa ostatnio zmieniona dyrektywą 2004/75/WE (Dz.U. L 157 z 30.4.2004, str. 100).

IV. UWAGI RZĄDU SZWEDZKIEGO

Zwolnienie z podatku nie stanowi korzyści dla szwedzkiego przemysłu produkcyjnego

(21) Szwedzki przemysł produkcyjny korzysta w znaczniejszej mierze z energii elektrycznej niż konkurenci z innych krajów, którzy wykorzystują węgiel lub gaz ziemny. Ponieważ te źródła energii w wielu Państwach Członkowskich były zwolnione z podatku, Szwecja uważa, iż właściwe jest zwolnienie szwedzkiego przemysłu produkcyjnego z podatku od energii elektrycznej. Ponadto szwedzki poziom opodatkowania energii jest generalnie wysoki w porównaniu z odpowiednim poziomem w większości innych Państw Członkowskich. Osiągnięcie tych poziomów nie byłoby możliwe bez zwolnienia niektórych sektorów z podatku od energii elektrycznej.

(22) Dlatego rząd szwedzki nie zgadza się z tym, że zwolnienie z podatków działałoby na korzyść szwedzkiego przemysłu w porównaniu z innymi Państwami Członkowskimi

Konieczny jest odpowiedni okres na przystosowanie systemu podatkowego dotyczącego energetyki

(23) W piśmie z dnia 16 marca 2001 r. rząd szwedzki zaakceptował odpowiednie środki pomocowe, które zaproponowane zostały w pkt 75–77 wytycznych.

(24) W dniu 8 listopada 2001 r. w rozstrzygnięciu Trybunału w sprawie rabatu dotyczącego podatku od energii w Austrii wykazano, że zwolnienie z podatku energetycznego dla pewnej gałęzi gospodarki stanowi pomoc państwa, sprawa C-143/99, *Adria-Wien Pipeline* ⁽⁹⁾.

(25) Rząd szwedzki utrzymuje, iż w czasie, gdy Szwecja przyjęła zaproponowane środki pomocowe zgodnie z wytycznymi, nie wynikało jasno, czy stanowiły one pomoc państwa. Po wyroku w sprawie *Adria-Wien Pipeline* stało się jasne dla rządu szwedzkiego, że środek pomocowy zawierał elementy, które powodują problemy w zakresie pomocy państwa. Szwecja utrzymuje jednak, iż ponieważ podatek energetyczny jest technicznie skomplikowany, konieczny byłby odpowiedni okres od decyzji rządu do momentu, w którym zmienione zasady mogłyby wejść w życie. Od dnia 1 lipca 2004 r. planuje się pobór podatku energetycznego od energii elektrycznej w przemyśle produkcyjnym, przy czym podatek ten byłby zgodny z minimalnymi poziomami określonymi w nowej dyrektywie 2003/96/WE w sprawie energii.

⁽⁹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 8 listopada 2001 w sprawie C-143/99, *Adria-Wien Pipeline GmbH i Wietersdorfer & Peggauer Zementwerke GmbH przeciwko Finanzlandesdirektion für Kärnten*, Zb.Orz. 2001, str. I-8365.

Podatek od energii elektrycznej i podatek energetyczny powinny być traktowane jako jeden system podatkowy

(26) W Szwecji występuje jeden podatek energetyczny pobierany od paliw kopalnych i energii elektrycznej oraz jeden podatek od dwutlenku węgla pobierany od paliw kopalnych. Szwedzki rząd traktuje te podatki jako części tego samego systemu podatkowego, których celem jest podwyższenie efektywności energetycznej oraz zmniejszenie emisji dwutlenku węgla. Dlatego rząd szwedzki twierdzi, iż Komisja w swojej ocenie zgodności ze wspólnym rynkiem powinna uwzględnić obciążenia podatkowe wynikające ze wszystkich części systemu podatkowego łącznie, zamiast oceniać zwolnienie z podatku od energii elektrycznej jako zdarzenie wyizolowane.

Komisja nie przestrzegła tej procedury przy propozycjach środków pomocowych, które określone zostały w rozporządzeniu (WE) nr 659/1999. Tym samym pomoc nie jest przyznana bezprawnie i dlatego nie można żądać jej zwrotu

(27) Rząd szwedzki wielokrotnie przekazywał do Komisji dane, w których omawiany program pomocy przedstawiany był w całości ⁽¹⁰⁾. Dlatego Szwecja uważa, że wypełniła swoje zobowiązanie wynikające z art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 656/1999, w zakresie przekazania wszystkich informacji koniecznych do zbadania przez Komisję istniejących programów pomocy.

(28) Rząd szwedzki twierdzi, że Komisja naruszyła art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, który wymaga, aby przed zaproponowaniem podjęcia właściwych środków Komisja informowała Państwo Członkowskie, jeśli uważa, że środek stał się niezgodny ze wspólnym rynkiem. Komisja zaproponowała, bez przedstawienia takiej informacji, podjęcie środków nie dla poszczególnych programów, tylko dla wszystkich programów, które obowiązywały w czasie, gdy weszły w życie nowe wytyczne w odniesieniu do środowiska naturalnego.

(29) Na skutek tego błędu proceduralnego, pomoc nie została przyznana bezprawnie, a zatem nie może być wymagany jej zwrot.

Żądanie zwrotu stanowiłoby opodatkowanie z mocą wsteczną, co w myśl konstytucji szwedzkiej nie jest dopuszczalne

(30) Na podstawie rozdziału 2 art. 10 akapit 2 ustawy zasadniczej (*Regeringsformen*), podatek nie może być pobierany w przypadku, gdy nie opiera się na przepisie obowiązującym w czasie, gdy nastąpiło zdarzenie podatkowe.

⁽¹⁰⁾ Na przykład w odpowiedzi na pismo Komisji z dnia 7 maja 1996 r. (D/50485) szwedzkie władze przekazały całkowity tekst ustawy o podatku energetycznym, z której wynikało jasno całkowite zwolnienie z podatku od energii elektrycznej dla sektora produkcyjnego. Następnie załączono reasumujące opisy środków pomocowych w pismach z dnia 15 kwietnia 1998 r. i z dnia 31 maja 1999 r., które szwedzkie władze przesyłały Komisji.

- (31) Ponieważ szwedzka ustawa o podatku od energii nie zawiera reguł, zgodnie z którymi przedsiębiorstwa w przemyśle produkcyjnym powinny płacić podatki od energii elektrycznej, zmiana ustawy stanowiłaby takie opodatkowanie z mocą wsteczną, które jest niezgodne z konstytucją szwedzką.

V. OCENA POMOCY

Okres objęty oceną

- (32) W swojej decyzji o wszczęciu procedury na podstawie art. 88 ust. 2 Traktatu WE Komisja uznała, że środek stanowił istniejące subsydium w rozumieniu art. 1 lit. b) ppkt i) rozporządzenia (WE) nr 659/1999 w czasie przystąpienia Szwecji do Unii Europejskiej i do dnia 1 stycznia 2002 r. Szwecja wyraźnie przyjęła zaproponowane przez Komisję środki pomocowe, zgodnie z którymi wszystkie istniejące programy pomocy dotyczące środowiska naturalnego powinny być dostosowane do wytycznych (pkt 77). Komisja uznała, że w niniejszym przypadku tak się nie stało. Dlatego poproszono Szwecję o przekazanie wszystkich uwag, które mogłyby być istotne dla zbadania okresu od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2005 r.
- (33) Uwagi otrzymane od rządu szwedzkiego w piśmie z dnia 9 lipca 2003 r. wyraźnie obejmują okres, co do którego Komisja wymagała wyjaśnień. Rząd szwedzki wykonał swoje prawo do obrony w odniesieniu do całego okresu.
- (34) Strony trzecie uzyskały możliwość przedstawienia swoich uwag dotyczących zastosowania programu pomocy w odniesieniu do tego samego okresu. W piśmie z dnia 29 września 2003 r. *Svenskt näringsliv* przekazała swoje uwagi na temat zwolnienia z podatku energetycznego. Tym samym prawo stron trzecich do przedstawienia uwag zostało uwzględnione.
- (35) Poprzez ustawę o zmianie ustawy (1994:1776) o podatku energetycznym⁽¹¹⁾ wprowadzony zostanie nowy system opodatkowania energii elektrycznej. Planuje się, iż ustawa wejdzie w życie z dniem 1 lipca 2004 r., natomiast do Komisji została zgłoszona w piśmie z dnia 1 kwietnia 2004 r.⁽¹²⁾ Dlatego Komisja podejmie osobną decyzję dotyczącą wymienionego środka pomocowego.
- (36) Dlatego ocena zgodności ze wspólnym rynkiem dotyczy okresu od dnia 1 stycznia 2002 r. do momentu, gdy obecny system przestanie obowiązywać.

Istnienie pomocy

- (37) Aby środek pomocowy można było traktować jako pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu,

muszą być spełnione jednocześnie cztery kryteria. Środek musi sprzyjać niektórym przedsiębiorstwom, musi być selektywny, finansowany z zasobów państwowych i musi oddziaływać na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

- (38) Oceniając sposób, w jaki dany środek sprzyja beneficjentom pomocy, Komisja musi porównać przedsiębiorstwa, które pod względem faktycznym i prawnym znajdują się w porównywalnej sytuacji⁽¹³⁾. Dlatego Komisja nie może oceniać pozycji szwedzkiego przemysłu produkcyjnego w stosunku do innego europejskiego przemysłu produkcyjnego, natomiast musi ocenić korzyści szwedzkiego przemysłu produkcyjnego w porównaniu z sytuacją innych przedsiębiorstw w Szwecji. Z tego punktu widzenia korzystny jest fakt, iż środek pomocowy uwalnia przedsiębiorstwo w sektorze produkcyjnym od kosztów, które w innym przypadku musiałyby ponosić te przedsiębiorstwa w porównaniu z innymi sektorami w przemyśle szwedzkim. Przyznając zwolnienia z podatku tylko niektórym przedsiębiorstwom, sprzyja się im, w porównaniu z innymi przedsiębiorstwami, co potencjalnie może zakłócić konkurencję.
- (39) Zwolnienie jest ograniczone do przedsiębiorstw sektora produkcyjnego (NACE Rev.1 działy C i D). Trybunał Sprawiedliwości WE stwierdził⁽¹⁴⁾, że „ani ta okoliczność, że istnieje duża liczba przedsiębiorstw, które korzystają z pomocy, ani ta okoliczność, że te przedsiębiorstwa należą do różnych i znaczących sektorów nie skutkuje tym, że inicjatywa państwowa może być uznana za publiczny środek ekonomiczno-polityczny”. *Svenskt näringsliv* odsyła do decyzji Komisji w sprawie pomocy N 255/96 i NN 72a/2000, w których zatwierdziła ona szwedzki system podatkowy dotyczący emisji dwutlenku węgla jako środek publiczny. Nie jest to prawidłowe. W pierwszej wymienionej decyzji oceniono system podatkowy dotyczący emisji dwutlenku węgla, jako stanowiący pomoc państwa zgodną ze wspólnym rynkiem. Druga decyzja dotyczy rozszerzenia tego samego systemu i zatwierdzona jest na podstawie tych samych postanowień. Inaczej wygląda sytuacja w przypadku przyjętej przez Komisję praktyki⁽¹⁵⁾ potwierdzonej w orzecznictwie Trybunału Sprawiedliwości WE⁽¹⁶⁾, która polega na traktowaniu zwolnienia dla przemysłu energochłonnego lub dla określonego sektora, jako środka selektywnego. Tym samym Komisja stwierdza, iż zwolnienie z podatku jest selektywne.

⁽¹³⁾ Patrz na przykład: wyrok Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C-143/99, *Adria-Wien Pipeline*, *op.cit.*

⁽¹⁴⁾ Patrz: sprawa C-143/99, *Adria-Wien Pipeline*, pkt 48, *op.cit.*

⁽¹⁵⁾ Decyzja Komisji 2002/676/WE, EWWiS z dnia 3 kwietnia 2002 r. dotycząca podatku od zmian klimatycznych w Zjednoczonym Królestwie (Dz.U. L 229 z 27.8.2002, str.15); pomoc N 449/01 – Niemcy – „Reforma podatku ekologicznego” (Dz.U. C 137 z 8.6.2002, str. 24); pomoc N 74/A/02 – Finlandia – „Pomoc dla przedsiębiorstw energochłonnych” (Dz.U. C 104 z 30.4.2003, str. 9) i program pomocy C 33/03 (wcześniejsza NN 34/03) – Austria – „Spłata podatku energetycznego w roku 2002 i 2003” (dotychczas niepublikowana w Dzienniku Urzędowym).

⁽¹⁶⁾ Sprawa C-143 /99, *Adria-Wien Pipeline*, *op. cit.*

⁽¹¹⁾ Szwedzki dziennik urzędowy (*Svensk författningssamling* – SFS) 2003:810.

⁽¹²⁾ N 156/04 – Szwecja – „Podatek energetyczny od energii elektrycznej zużywanej przez sektor produkcyjny” (dotychczas niepublikowane w Dz.U.)

- (40) Komisja uważa, że uzasadnienie selektywności środka pomocowego nie wynika z logiki systemu, ponieważ nie zgadza się ona z logiką podatkową. Przeciwnie, zwolnienie stanowi wyraźne odchylenie od ogólnej struktury i funkcji podatku. Celem podatku jest takie sterowanie przedsiębiorstwami, aby podejmowały działania mające na celu oszczędzanie energii. Nawet w przypadku, gdy zainteresowane przedsiębiorstwa już w dużej mierze podejmują działania mające na celu oszczędzanie energii w celu obniżenia kosztów, to podatek energetyczny ma uzupełniające działanie sprawcze. Zużycie energii jest generalnie zależne od techniki i określone wyłącznie krótkofalowo. Na dłuższą metę jest zwykle możliwe, aby, między innymi dzięki postępowi technicznemu i innowacjom, uzyskiwać dalsze korzyści w zakresie efektywności. W tym względzie zwolnienie z podatku energetycznego dla przedsiębiorstw sektora produkcyjnego, które z definicji również zanieczyszczają środowisko, nie może stanowić elementu logiki systemu, ponieważ zużycie energii we wszystkich sektorach jest równie szkodliwe dla środowiska naturalnego.
- (41) Środek jest obciążeniem dla państwa i jest finansowany z zasobów państwowych, ponieważ państwo akceptuje utratę wpływów z podatków. Komisja nie zgadza się z opinią *Svenskt näringsliv*, że nie dochodzi do żadnego ubytku wpływów z podatków na skutek zwiększenia podatków od energii elektrycznej i dwutlenku węgla, które faktycznie są opłacane. Przeciwnie, w wyniku zwolnienia, podwyższona stawka podatkowa prowadzi do jeszcze większego ubytku wpływów z podatków.
- (42) Przynajmniej kilku beneficjentów pomocy działa w sektorach, w których istnieje wymiana handlowa między Państwami Członkowskimi. Środek może oddziaływać na taką wymianę i zakłócać konkurencję.
- (43) Reasumując, Komisja uważa, że środek pomocowy stanowi pomoc państwa zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

Zgodność pomocy państwa z rynkiem wewnętrznym

- (44) Komisja podtrzymuje swoje stanowisko, że podatek energetyczny od energii elektrycznej nie może być oceniany łącznie z podatkiem energetycznym od dwutlenku węgla. Jak podano w decyzji o wszczęciu procedury na podstawie art. 88 ust. 2, wynika to z dwóch powodów. Po pierwsze, podatek od dwutlenku węgla nie jest pobierany od zużycia energii. Po drugie, podatek energetyczny od energii elektrycznej nie ma tego samego działania sprawczego na emisję dwutlenku węgla, co podatek od dwutlenku węgla, ponieważ w Szwecji 90 % energii elektrycznej jest wytwarzane w elektrowniach atomowych i zakładach hydroenergetycznych. Dlatego podatek energetyczny od energii elektrycznej musi być oceniany osobno.
- (45) Do dnia 31 grudnia 2001 r. program pomocy stanowił istniejącą pomoc państwa, w rozumieniu art. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 659/1999. Zgodnie z pkt 77 wytycznych i w wyniku akceptacji przez Szwecję stosownych środków, cała pomoc państwa dla ochrony środowiska powinna być dostosowana w taki sposób, aby najpóźniej w dniu 1 stycznia 2002 r. była zgodna z wytycznymi.
- (46) Rząd szwedzki twierdzi, iż konieczny jest odpowiedni okres w celu wprowadzenia nowego systemu podatków energetycznych, zgodnego z wytycznymi. Po pierwsze, upłynęło 2,5 roku między terminem dostosowania programu pomocy, tak aby był on zgodny z wytycznymi, a datą wejścia w życie ponownie opracowanego systemu podatków energetycznych. Przyznając nawet, iż opodatkowanie energii jest z natury skomplikowane, Komisja uważa, że okres dwupółletni jest niewspółmiernie długi. Po drugie, rząd szwedzki nie wykorzystał możliwości przedłużenia okresu potrzebnego dla realizacji wytycznych dotyczących niektórych środków pomocowych – co uczyniły Francja i Niemcy⁽¹⁷⁾. Przeciwnie, w piśmie z dnia 16 marca 2001 r. władze szwedzkie przyjęły środki zaproponowane przez Komisję. Jeśli rząd szwedzki miałby problemy ze zmianą programu pomocy w ustalonym terminie, mogłyby przyjąć zaproponowane środki i wyłączyć omawiany program z zakresu ich stosowania.
- (47) Uwzględniając powyższe, Komisja oceniła zgodność pomocy z wytycznymi. W decyzji o wszczęciu procedury Komisja wyraziła pogląd, że żadne inne zwolnienia wymienione w art. 87 ust. 2 lub ust. 3 Traktatu WE nie wydawały się być stosowne. Ten punkt widzenia musi być potwierdzony w postępowaniu prowadzonym na podstawie art. 88 ust. 2. Podczas tego postępowania nie zostały zaprezentowane żadne nowe okoliczności, które mogłyby złagodzić te obawy, które Komisja wyraziła w swojej decyzji o wszczęciu procedury wyjaśniającej. Dlatego Komisja dochodzi do następujących wniosków:
- (48) W pkt 51 ust. 2 wytycznych stwierdza się, iż postanowienia pkt 51 ust. 1 mogą być zastosowane w przypadku, gdy podatek ma znaczący efekt pozytywny w zakresie ochrony środowiska naturalnego i gdy zwolnienie stało się niezbędne ze względu na znaczącą zmianę przesłanek ekonomicznych, które stawiają przedsiębiorstwa w szczególnie trudnej sytuacji z punktu widzenia konkurencji. Celem podatku energetycznego jest zachęta do oszczędzania energii i podwyższenia efektywności jej wykorzystania. Obecny szwedzki system podatków energetycznych utrzymuje się w niezmienionej formie od 1993 r. Pod tym względem środek pomocowy jest stawiany na równi ze zwolnieniem z już istniejącego podatku, uchwalonym w okresie, kiedy podatek został przyjęty. Dlatego środek jest objęty postanowieniami pkt 51 ust. 2 wytycznych, który odsyła do kryteriów zgodności w pkt 51 ust. 1.

⁽¹⁷⁾ Dz.U. C 34 z 7.2.2002, str. 13.

(49) W odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. zastosowano pkt 51 ust. 1 lit. b) akapit drugi wytycznych, ponieważ zwolnienie dotyczy podatku krajowego, który został wprowadzony ze względu na brak opłaty wspólnotowej. Zgodnie z tym postanowieniem przedsiębiorstwa, którym przyznano zmniejszenie podatku, mają jednak zapłacić znaczącą część opłaty krajowej. Przyczyną tego jest dążenie do utrzymania zachęt dla tych przedsiębiorstw, w zakresie doskonalenia ich działań na rzecz ochrony środowiska. Wynika to z brzmienia pkt 51 ust. 1 lit. b) akapit pierwszy, który dopuszcza obniżenie zharmonizowanego podatku, jeśli podatek faktycznie płacony przez przedsiębiorstwa korzystające z obniżenia, jest wyższy niż wspólnotowa kwota minimalna, „aby zachęcić przedsiębiorstwa do podjęcia środków poprawiających ochronę środowiska”. Aktualne zwolnienie prowadzi do zerowej stawki podatkowej na energię elektryczną, którą zużywa sektor produkcyjny w procesach produkcji. Komisja może zatem stwierdzić, że przedsiębiorstwa nie uiszczały znaczącej części opłaty krajowej. Dlatego też, w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2003 r., środek pomocowy w swojej obecnej formie nie może być uznany za zgodny z wytycznymi. Ponieważ nie jest on zgodny również z innymi powodów, dlatego musi być uznany za niezgodny ze wspólnym rynkiem.

(50) Jak wspomniano w motywie 18, dyrektywa 2003/96/WE weszła w życie z dniem 1 stycznia 2004 r. W dyrektywie tej uwzględnia się zdecydowanie jako cel ochronę środowiska naturalnego (patrz zwłaszcza: motywy 3, 6, 7 i 12). Dlatego Komisja uważa, że przestrzeganie minimalnych poziomów opodatkowania ustalonych w dyrektywie 2003/96/WE zachęca przedsiębiorstwa do działań na rzecz poprawy ochrony środowiska. Z tego względu Komisja może zaakceptować potraktowanie minimalnych poziomów opodatkowania również jako równoznacznych z istotnym udziałem opłaty krajowej, która wymagana jest w pkt 51 ust. 1 lit. b) akapit drugi wytycznych. Dlatego środek szwedzki w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 31 grudnia 2003 r. może być uznany za zgodny ze wspólnym rynkiem wyłącznie w takim wymiarze, w jakim podatek, który beneficjenci pomocy mają do zapłaty, odpowiada minimalnym stawkom określonym w dyrektywie 2003/96/WE. Wielkość pomocy uznanej za niezgodną, odpowiada kwocie wynikającej z zastosowania poziomów minimalnych określonych w dyrektywie 2003/96/WE.

(51) W okresie od dnia 1 stycznia 2004 r. do czasu, gdy obecny system przestanie obowiązywać, omawiany podatek jest zharmonizowany na podstawie dyrektywy 2003/96/WE. Dlatego zastosowanie znajduje pkt 51 ust. 1 lit. c) akapit pierwszy wytycznych. Zgodnie z tym postanowieniem obniżenie podatku może być zatwierdzone w przypadku, gdy kwota, którą przedsiębiorstwa faktycznie wpłacają, po obniżeniu pozostanie wyższa niż minimalna kwota wspólnotowa. Na podstawie art. 10 dyrektywy 2003/96/WE minimalny

poziom opodatkowania za energię elektryczną ustalony jest na 0,5 euro za MWh, w przypadku zastosowań gospodarczych. Ustalona stawka minimalna podatku nie była zatem respektowana w tym przypadku. Na podstawie art. 17 ust. 2 i ust. 4 tej samej dyrektywy poziom opodatkowania, łącznie z podatkiem zerowym, jest dozwolony dla zakładów energochłonnych, które zawarły umowy lub podobne porozumienia, w których zobowiązują się do podjęcia działań mających na celu ochronę środowiska naturalnego lub podwyższoną efektywność energetyczną odpowiadającą temu, co zostałyby osiągnięte, gdyby minimalne wspólnotowe stawki podatkowe były uwzględnione. W tym przypadku nie są spełnione warunki zastosowania zerowej stawki podatkowej. W odniesieniu do okresu od dnia 1 stycznia 2004 r. istotne jest to, że środek szwedzki może być uznany za zgodny w takim zakresie, w jakim odbiorcy pomocy powinni opłacić stawki minimalne ustalone w dyrektywie 2003/96/WE.

(52) Następnie Komisja stwierdza, że w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. do momentu, w którym zwolnienie w swojej obecnej formie przestanie obowiązywać, środek szwedzki nie jest zgodny z wytycznymi i dyrektywą 2003/96/WE. Wielkość pomocy uznanej za niezgodną odpowiada kwocie wynikającej z zastosowania poziomów minimalnych określonych w dyrektywie 2003/96/WE.

Żądanie zwrotu pomocy, która jest niezgodna ze wspólnym rynkiem

(53) W przypadku gdy pomoc państwa przyznana bezprawnie okaże się być niezgodna ze wspólnym rynkiem, na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 żąda się od beneficjenta jej zwrotu. Poprzez żądanie zwrotu przywracana jest, na ile to możliwe, sytuacja w zakresie konkurencji istniejąca przed przyznaniem pomocy. Fakt, iż pomoc przyznaje się w zgodzie z prawem krajowym, co na ogół ma miejsce, nie wpływa na żądanie w zwrotu, ponieważ prawodawstwo wspólnotowe ma pierwszeństwo przed prawodawstwem krajowym.

(54) Jednak w myśl art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 „Komisja nie wymaga windykacji pomocy, jeżeli byłoby to sprzeczne z ogólną zasadą prawa wspólnotowego”. Na podstawie orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE⁽¹⁸⁾ i praktyki Komisji w zakresie wydawania decyzji ustalono, iż w przypadku, gdy wskutek kroków podjętych przez Komisję beneficjent pomocy ma uzasadnione oczekiwania, że pomoc jest przyznana zgodnie z prawodawstwem wspólnotowym, to żądanie zwrotu tej pomocy stoi w sprzeczności z ogólną zasadą prawa wspólnotowego.

⁽¹⁸⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 24 listopada 1987 r. w sprawie 223/85, Rijn-Schelde-Verolme (RSV) Machinefabrieken en Scheepswerven NV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb.Orz. 1987, str. 4617.

- (55) Na Państwach Członkowskich spoczywa odpowiedzialność za doprowadzenie do zgodności środków krajowych ze wspólnotowymi przepisami w zakresie pomocy państwa, aby przeszkodzić zakłóceniu konkurencji, informowanie Komisji o wszystkich środkach pomocy państwa na podstawie art. 88 ust. 3 Traktatu oraz zaniechanie ich realizacji w okresie oczekiwania na kontrolę. W zasadzie przedsiębiorstwa nie mogą powoływać się na ochronę uzasadnionych oczekiwań w przypadku pomocy państwa przyznanej bezprawnie. Jeśli przedsiębiorstwa mogłyby z powodzeniem opierać się na prawodawstwie krajowym – nawet przyjętym w dobrej wierze, ale niezgodnie z regułami o pomocy państwa i dlatego zakłócającym konkurencję – cel wspólnotowej kontroli pomocy państwa nie byłby osiągnięty.
- (56) W wyroku w sprawie 265/85 Van den Bergh en Jurgens BV przeciwko Komisji⁽¹⁹⁾ Trybunał Sprawiedliwości WE stwierdził, że „[...] wszyscy przedsiębiorcy, u których jakakolwiek instytucja wzbudziła uzasadnioną nadzieję, mogą powoływać się na zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań. Z drugiej strony, w przypadku gdy przezorny i trzeźwo myślący przedsiębiorca mógłby przewidzieć podjęcie środka wspólnotowego, który prawdopodobnie wpłynąłby na jego interesy, nie może się powoływać na tę zasadę, jeśli środek zostanie podjęty.”
- (57) Władze szwedzkie utrzymują, iż zwrotu pomocy państwa nie można żądać, ponieważ Komisja nie wypełniła swoich obowiązków określonych w art. 17 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. W tym względzie Komisja zaproponowała Państwom Członkowskim, aby w celu dostosowania istniejącej pomocy do nowych wytycznych zmieniły one własne istniejące programy pomocy dotyczące środowiska naturalnego, tak aby najpóźniej do dnia 1 stycznia 2002 r. były one zgodne z wytycznymi. W orzecznictwie⁽²⁰⁾ utrwaliło się to, iż propozycja przedstawiona w wytycznych stanowi sposób realizacji trwałej i regularnej współpracy, gdzie Komisja, współdziałając z Państwami Członkowskimi, będzie nieprzerwanie kontrolować istniejące programy pomocowe i przedstawiać propozycje właściwych środków, które należy podjąć. Porozumienie pomiędzy Komisją i każdym Państwem Członkowskim, dotyczące pełnego zestawienia wszystkich istniejących programów pomocy, byłoby niepraktyczne, natomiast słuszne jest, aby odpowiedzialność za dostosowanie systemów pomocy przeszła na Państwa Członkowskie – w szczególności z tego względu, iż Państwa Członkowskie są zaangażowane w wypracowanie nowych wytycznych przed ich wejściem w życie, jak również są świadome tego, w jaki sposób wytyczne te będą oddziaływać na już istniejące programy pomocy. W tej sprawie władze szwedzkie twierdzą, że Szwecja informowała Komisję o programie pomocy, na przykład przekazując jej kompletny tekst szwedzkiej ustawy o podatku energetycznym. Komisja uważa, że te dane zostały przesłane i użyte w innych kontekstach oraz że w każdym razie przekazanie tych informacji nie może zastąpić formalnego zgłoszenia wymaganego na podstawie art. 88 ust. 3 Traktatu WE.
- (58) *Svenskt näringsliv* utrzymuje, że pomoc stanowi już istniejącą pomoc i żądanie zwrotu jest niemożliwe. Komisja uważa, że środek pomocowy stanowił istniejącą pomoc tylko do dnia 31 grudnia 2001 r. Od dnia 1 stycznia 2002 r. pomoc państwa stała się nową pomocą, ponieważ środek ten miał być dostosowany do wytycznych. Dlatego Komisja nie zgadza się z argumentami przedstawionymi przez *Svenskt näringsliv*.
- (59) Reasumując, Komisja nie uważa, aby argumenty Szwecji uzasadniały decyzję bez żądania zwrotu. Z orzecznictwa Trybunału Sprawiedliwości WE wynika również to, że Komisja z własnej inicjatywy ma uwzględniać wyjątkowe okoliczności, które na podstawie art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 skłaniają ją do odstąpienia od żądania zwrotu pomocy przyznanej w sposób bezprawny, w przypadku gdy żądanie zwrotu stoi w sprzeczności z ogólną zasadą prawa wspólnotowego, jaką jest poszanowanie uzasadnionych oczekiwań beneficjentów pomocy.
- (60) Na podstawie art. 19 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 Państwo Członkowskie musi wprowadzić w życie właściwe środki pomocowe wyłącznie w wyniku przyjęcia przez siebie proponowanych środków. Potwierdzone zostało to w orzecznictwie⁽²¹⁾. Chodzi o to, że zmiana statusu środka pomocowego ze środka istniejącego na środek nowy była skutkiem przyjęcia przez rząd szwedzki właściwych środków proponowanych w wytycznych.
- (61) Na podstawie art. 26 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999 jest możliwe, że fakt nieopublikowania przez Komisję informacji na temat przyjęcia wytycznych przez rząd szwedzki mógł doprowadzić do tego, że niektórzy beneficjenci w dobrej wierze przyjęli, że w dalszym ciągu środki krajowe były traktowane jako istniejąca pomoc. Artykuł 26 stanowi, że Komisja opublikuje „skrócone zawiadomienie o decyzjach, jakie podejmuje na podstawie [...] art. 18 wraz z art. 19 ust. 1”. Artykuł 18 tego samego rozporządzenia stanowi,

⁽¹⁹⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 11 marca 1987 r. w sprawie 265/85, Van den Bergh en Jurgens BV i Van Dijk Food Products (Lopik) BV przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb.Orz. 1987, str. 1155, zwłaszcza pkt 44.

⁽²⁰⁾ Wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 18 czerwca 2002 r. w sprawie C-242/00, Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, Zb.Orz. 2002, str. I-5603, zwłaszcza pkt 28.

⁽²¹⁾ Sprawa C-242/00, Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich (*op. cit.*); wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 15 października 1996 r. w sprawie C-311/94, IJssel-Vliet Combinatie BV przeciwko Minister van Economische Zaken, Zb.Orz. 1996, str. I-5023, zwłaszcza pkt 36 i 37; wyrok Trybunału Sprawiedliwości z dnia 5 października 2000 r. w sprawie C-288/96, Republika Federalna Niemiec przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich Zb.Orz. 2000, str. I-8237, zwłaszcza pkt 62–65.

iż w przypadku gdy „Komisja stwierdza, że istniejący program pomocowy nie jest lub przestaje być zgodny ze wspólnym rynkiem, Komisja wydaje skierowane do zainteresowanego Państwa Członkowskiego zalecenie zawierające propozycje właściwych środków.” Artykuł 19 ust. 1 rozporządzenia stanowi, że w przypadku gdy Państwo Członkowskie przyjmuje zaproponowane środki, Komisja „stwierdza to ustalenie” i informuje o tym Państwo Członkowskie.

- (62) Komisja nie opublikowała informacji na temat przyjęcia przez każde Państwo Członkowskie proponowanych przez Komisję środków mających na celu wprowadzenie wytycznych w życie. Dlatego też Komisji trudno jest udowodnić to, że beneficjenci byli prawidłowo informowani o przyjęciu środków przez rząd szwedzki i wynikającej stąd zmianie statusu pomocy z już istniejącej pomocy na nowy środek. W momencie opublikowania przez Komisję decyzji o wszczęciu procedury na podstawie art. 88 ust. 2, dla beneficjentów musiało być jasne, że środek pomocowy nie był już istniejącą pomocą i że mógł być sprzeczny z wytycznymi. Sprawa ta została opublikowana w dniu 9 sierpnia 2003 r.
- (63) Uwzględniając wszystkie omawiane okoliczności, Komisja stwierdza w niniejszej sprawie, że żądanie zwrotu pomocy państwa, przyznanej przed dniem opublikowania decyzji o wszczęciu procedury dochodzeniowej, byłoby sprzeczne z zasadą ochrony uzasadnionych oczekiwań. Dlatego na podstawie art. 14 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, Komisja postanawia nie domagać się zwrotu za okres od dnia 1 stycznia 2002 r. do dnia 8 sierpnia 2003 r.
- (64) Pomoc, której udzielono w ramach programu pomocy państwa począwszy od dnia 9 sierpnia 2003 r., należy jednak zwrócić.

VI. WNIOSEK

- (65) Komisja uważa, że Szwecja bezprawnie utrzymała ustawę (1994:1776) o podatku energetycznym bez zmiany od dnia 1 stycznia 2002 r., co jest sprzeczne z jej zobowiązaniem wynikającym z przyjęcia właściwych środków pomocowych, zaproponowanych przez Komisję i zobowiązaniem zawartym w art. 88 ust. 3 Traktatu WE.
- (66) Program pomocy państwa stanowi pomoc państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (67) Od dnia 1 stycznia 2002 r. pomoc jest niezgodna z wytycznymi, szczególnie z pkt 51 ust. 1 lit. b) oraz z wszelkimi innymi zwolnieniami, wymienionymi w art.

87 ust. 2 i ust 3 Traktatu WE. Ponieważ nie ma żadnych innych przyczyn zgodności programu pomocy jako takiego, to jest on niezgodny ze wspólnym rynkiem.

- (68) Bezprawnie wypłacona pomoc powinna być zwrócona zgodnie z art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999. W tym przypadku okres żądania zwrotu powinien zaczynać się w dniu opublikowania decyzji Komisji o wszczęciu procedury na podstawie art. 88 ust. 2 dotyczącym sprawy, a kończyć się w dniu, w którym nowy system podatków energetycznych wejdzie w życie, tzn. należy zwrócić pomoc przyznaną w okresie od dnia 9 sierpnia 2003 r. do dnia 30 czerwca 2004 r.
- (69) Niniejsza decyzja dotyczy danego programu pomocy państwa i musi być natychmiast wykonana, zwłaszcza w części dotyczącej żądania zwrotu każdej poszczególnej pomocy przyznanej w ramach programu pomocy. Komisja odnotowuje również, że decyzja dotycząca programu pomocy państwa nie wpływa na możliwość oceny poszczególnej pomocy jako całkowicie lub częściowo zgodnej ze wspólnym rynkiem, z jej własnymi uregulowaniami, wynikającymi na przykład z zastosowania reguł *de minimis* w odniesieniu do indywidualnej pomocy, z przyszłych decyzji Komisji lub z rozporządzenia w sprawie zwolnienia.

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Zwolnienie z podatku przyznane przez Szwecję w okresie od dnia 1 stycznia 2002 r. zgodnie z ustawą (1994:1776) o podatku energetycznym stanowi program pomocy państwa, który Szwecja bezprawnie zastosowała z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE. Taka pomoc jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w takim zakresie, w jakim beneficjenci pomocy nie mają obowiązku płacenia minimalnych stawek podatkowych, ustalonych w dyrektywie Rady 2003/96/WE. Wobec braku możliwości zastosowania innej podstawy zgodności, pomoc tę uznaje się za niezgodną ze wspólnym rynkiem.

Artykuł 2

Szwecja uchyli system pomocy państwa, którego dotyczy art. 1, w zakresie, w jakim system ten w dalszym ciągu funkcjonuje.

Artykuł 3

1. Szwecja podejmie wszelkie niezbędne środki w celu zażądania zwrotu pomocy wymienionej w art. 1 od beneficjentów pomocy.

2. Szwecja zawiesi wypłatę pomocy, która jeszcze nie została wypłacona od dnia wejścia w życie niniejszej decyzji.

3. Zwrot następuje niezwłocznie oraz zgodnie z procedurami przewidzianymi w prawodawstwie krajowym, o ile procedury te umożliwiają bezpośrednie i efektywne wykonanie niniejszej decyzji.

4. Pomoc podlegająca zwrotowi obejmuje odsetki naliczane od dnia, w którym beneficjentowi udostępniono pomoc, do dnia, w którym zostało zwrócone.

5. Odsetki oblicza się na podstawie przepisów zawartych w art. 9–11 rozporządzenia Komisji (WE) nr 794/2004 ⁽²²⁾.

Artykuł 4

W terminie dwóch miesięcy od doręczenia niniejszej decyzji Szwecja poinformuje Komisję o środkach planowanych i już podjętych w celu zastosowania się do niniejszej decyzji. Szwecja przekaże wymagane dane, korzystając z formularza znajdującego się w załączniku I.

Artykuł 5

Niniejsza decyzja skierowana jest do Królestwa Szwecji.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 czerwca 2004 r.

W imieniu Komisji

Mario MONTI

Członek Komisji

⁽²²⁾ Dz.U. L 140 z 30.4.2004, str. 1.

ZAŁĄCZNIK I

Dane dotyczące wykonania decyzji Komisji 2005/468/WE

1. Liczba beneficjentów pomocy i całkowita kwota pomocy do odzyskania

1.1. Należy dokładnie podać, w jaki sposób będzie obliczona kwota pomocy, która ma być odzyskana od poszczególnych beneficjentów pomocy:

- kapitał,
- odsetki.

1.2. Należy podać całkowitą kwotę pomocy przyznanej bezprawnie, która ma być odzyskana (ekwiwalent dotacji brutto, cena itp.) i która została przyznana w ramach programu pomocy.

1.3. Należy podać całkowitą liczbę beneficjentów pomocy, od których ma być odzyskana pomoc, która została przyznana niezgodnie z prawem w ramach danego programu.

2. Środki planowane lub już podjęte w celu odzyskania pomocy

2.1. Należy podać, jakie środki są planowane, a jakie już zostały podjęte, aby niezwłocznie i skutecznie odzyskać pomoc. Należy również podać podstawę prawną podjętych/zaplanowanych środków, w stosownych przypadkach.

2.2. Kiedy (należy podać datę) będzie zakończone odzyskiwanie pomocy?

3. Dane dotyczące poszczególnych odbiorców pomocy

W poniższej tabeli należy podać dane beneficjentów pomocy, od których ma być odzyskana pomoc przyznana bezprawnie w ramach programów pomocy.

Beneficjent pomocy	Kwota bezprawnie przyznanej pomocy (*) Waluta:	Kwota zwrócona (**) Waluta:

(*) Kwota pomocy udostępnionej beneficjentowi (wyrażona w ekwiwalencie dotacji brutto; cena...).

(**) Zwrócona kwota brutto (łącznie z odsetkami).